

1

Спека висіла липким, солодково-нудотним мармеладом. Здавалося, повітря, рухаючись у трахеї туди-сюди, не дістає до легенів.

Два брудні прямокутники на пластиковому корпусі старого (на вигляд уже антикварного) кондиціонера ніби натякали, що ще недавно тут була табличка «Не вмикати, зламаний». І, судячи з теплого подиху, який хрипко вичавлював із себе пристрій, полагодити його так і не вдалося.

Ми сиділи в конференц-залі номер дев'ятнадцять (так було написано на дверях), який наче навмисно розмістили в найдальшому закапелку величезного комплексу з п'яти корпусів, — за добрячих пів кілометра від головного входу. Пів кілометра запилюженого килимового покриття, включно з трьома допотопними бетонними переходами і якоюсь фантастичною кількістю сходів... Нас було троє: я, HR-менеджер навпроти й шеф служби безпеки в кутку.

Шеф СБ був огрядний. Він мовчки дудлив воду, стоячи просто біля кулера і поглинаючи стаканчик за стаканчиком. Сірий класичний костюм на ньому в таку спеку видавався геть

недоречним. Під пахвами розпливлися величезні темні плями, а на спині й лобі товстуну великими намистинами проступив піт. Щойно допивши черговий стаканчик, він одразу починав набирати новий — так ніби боявся, що йому ось-ось забракне чим потіти. Час від часу, наче віялом, обмахувався планшетом, у який, мені здається, жодного разу й не глянув.

Інша річ — менеджер. Худорлявий, незграбний, з обличчям підлітка, він повністю занурився в моє резюме й мовчав уже хвилин п'ять. І тільки злегка ворушив губами. Запалені прищі на його обличчі вказували на те, що він страшенно любить торкатися руками до різного запиленого мотлоху, а потім витирати долонями спітнілий лоб. І шию... Судячи з прищів — і шию.

Похмілля й досі робило нестерпним будь-який різкий порух головою, тож я намагався бути повільним, мов мадагаскарська черепаха. День народження, що випав на неділю, зазвичай провіщає пекельний понеділок. А похмілля в понеділок на співбесіді — це щонайменше дев'яте коло, чи скільки їх там у пеклі... До речі, це був іще й останній шанс: інших варіантів не залишилося. Якщо, звісно, не брати до уваги той божевільний ранковий дзвінок... Але я поки що не з'їхав з глузду.

— Так ви служили в розвідці? — раптом запитав менеджер, виринувши зі свого планшета.

Його очі аж сяяли цікавістю. Я б навіть сказав, захватом.

— На Проксимі. Зведена розвідувально-диверсійна група. У таких має бути біолог.

— На інших планетах обов'язково, — він кивнув і неприємно стулив губи, ховаючи зняковілу усмішку. — Я теж хотів записатися. Ну, як хотів — мріяв... Я був іще в школі тоді... У старших класах.

Останню ремарку він вставив поспішно і з явним підтекстом — «я не такий зелений, як ви могли подумати!».

— Ще не пізно, — усміхнувся я.

— О... Мама помре, якщо на моїй роботі прогноз ризиків перевищуватиме дві десятитисячні!

— Мокрі сходи забрали більше життів, аніж болотяні павуки Проксими, — серйозно сказав я.

— Так?! — він нервово витер долонею лоба.

— Ну, гіпотетично. Зважаючи на те, що мокрим сходдам тисячі років, а сутички з павуками тривали три тижні...

— Я зрозумів, я зрозумів, — він кивнув і всміхнувся; усмішка вийшла чомусь масною. — Я зрозумів...

— Але мами люблять статистичне прогнозування, — розвів я руками.

— Обожнюють... — він зітхнув. — О, та ви ще й на гравіциклі їздите?

Менеджер показав очима на бандану, зав'язану на моєму зап'ясті. Логотип «Цунамі» був саме згори.

— А... Так... — знітився я, не знаючи, чи доречно уточнювати, що вже ні.

— Я шаленію від них!

— Теж катаєтеся?

— Ви що! Мама з'їсть мене живцем!

— Маму треба шанувати, — підтакнув я, мріючи скоріше випити крижану пляшечку пива. Задуха просто добивала мене.

Він іще раз пробігся очима по моєму резюме.

— Ну що ж... Якщо більше ні в кого немає питань... — менеджер розгублено побарабанив пальцями по столу. — Взагалі, ми зазвичай не повідомляємо результату відразу, але враховуючи вашу спеціалізацію... А тема вашої дипломної, до речі, це буквально наш найбільший проект... Тому...

Я аж засовався з нетерплячки, очікуючи, що прищавий перестане м'ятися й простягне мені руку з питанням на кшталт: «Коли ви готові розпочати?». Він ще раз із сумнівом озирнувся на товстуна, але той (от несподіванка!) був дуже зайнятий наповненням стаканчика.

Тоді менеджер подивився на мене, кивнув і подався вперед, щоб піднятися.

— Що ж, так би мовити... — почав він, і я поспішно витер спітнілу долоню об джинси, готуючись до рукоштовтання.

У цей момент кулер у кутку голосно відригнув бульбашками повітря, що ввірвалося в його ємність: «Бгулим!». Із несподіванки менеджер квапливо притиснув зад до стільця й озирнувся. Я ледве стримав посмішку. І тут спітнілий тип подав голос. Він мерзенно відкашлявся у своєму кутку, сьорбнув іще водички й сказав, уперше дивлячись не в стаканчик, а в планшет:

— А це правда? Щодо участі в бойових діях?

— Звісно, — я аж розгубився. — Ми ж говорили про це хвилину тому. Військова розвідка.

— Так-так... Я чув. Я про *безпосередню* участь. Знаєте, можна злітати на Проксиму й просидіти на складі видачі теплих речей...

— Ні-ні, запевняю вас. У мене вісім бойових виходів. Почесний знак Об'єднаного Штабу. Там наприкінці все написано.

І я всміхнувся менеджерові навпроти. Він теж усміхнувся (тепер у його погляді читалося благоговіння) і знову питально подивився на товстуна. Той шумно зітхнув.

— Що ж... Ну... Раз так... — він із тріском зім'яв стаканчик у пухкій долоні. — Тоді я змушений категорично не рекомендувати вашу кандидатуру.

— Тобто? — не зрозумів я.

— Боюся, що ви потенційно неврівноважений і нестабільний елемент команди, — пояснив товстун. — А це наукова установа. З армією нас пов'язують лише замовлення і... Ми намагаємося уникати таких, як ви.

Промайнула думка, що я недооцінив вагу товстуна в цій компанії. Ще не встиг відзначити про себе цю гру слів (вага товстуна й вага в компанії, ахаха), аж до мене дійшло, що співбесіда добігла кінця. Менеджер, утупивши очі в стіл, метушливо згортав свій рідкокристалічний планшет.

— І в чому ж проблема?! — обурився я. — Так, брав участь! Мені завжди здавалося, що це почесно! Тим більше, що ви працюєте для потреб армії, і я в цьому теж розбираюся...

— Статистичне прогнозування, — знизав плечима товстун. — Воно дає досить високу ймовірність небажаних проблем з ветеранами бойових дій. Занадто високу для нас.

Треба визнати, тієї секунди я уявив, як розбиваю об стіну його голову. Хрясь! І по жирних щоках від удару пробігає «віддача», змушуючи їх тріпотіти, як вуха лягавої... Тож у чомусь він, мабуть, має рацію... Небажані проблеми — це про мене. І це вони ще не знають про діагноз...

— Мені дуже шкода, — промимрив менеджер, ховаючи очі. — Я проведу вас.

Правду кажучи, діагнозу в мене поки що нема. Є тільки спадковість. Імовірність п'ятдесят на п'ятдесят, що аномальний білок у моїй ДНК почне мутувати й отруювати клітини. Це може статися будь-якої миті від сьогодні й до того дня, коли мені стукне сорок чотири.

І тоді я стану недоумком.

У буквальному значенні слова. Можу вистрибнути з вікна, як батько. Або й утнути дещо гірше... Як прадід.

2

Того ранку все пішло трохи не так. Починаючи з будильника. Його сигнал видався болісно гучним. Я сіпнувся, різко відриваючи голову від подушки. Секунди три витратив на усвідомлення того, що ж саме мене розбудило. Не може бути, щоб ранок настав так швидко... Чи може? Я поспіхом (тому незграбно й довго) намацував телефон. І тільки з другого разу зумів натиснути потрібну кнопку й вимкнути сигнал. Цього разу він задзвонив аж занадто зненацька... Не те щоб я мав звичку просинатися завчасно, але зараз вийшло зовсім... У голові вертілося слово «нетактовно». Нетактовний будильник — хіба це не кумедно?

Ти просто не хочеш уставати, хлопче... Який же нестерпний цей ритуал — вигадувати причини розпочати новий день. Знайти хоч щось, заради чого варто розплющити очі. Немає мотивації... Що за дурня в моїй голові! Звісно ж, е. Сьогодні дуже важливий день... *День-делень...*

Думки стали плутатися, перетворюватися на образи й повертати мене назад, у м'яке небуття сну. І ось перед очима знову тріпочуть крильця тисяч метеликів, затиснутих